

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (piata rozšírená komora)

z 22. novembra 2018*

„Verejná služba – Úradníci – Prijímanie do zamestnania – Oznámenie o voľnom pracovnom mieste –
Mediátor Komisie – Príslušný MO – Delegovanie právomoci – Postup – Konzultácia s výborom
zamestnancov – Zodpovednosť“

Vo veci T-688/16,

Mercedes Janssen-Cases, úradníčka Európskej komisie, bydliskom v Bruseli (Belgicko), v zastúpení:
pôvodne J.-N. Louis a N. de Montigny, neskôr J.-N. Louis, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: pôvodne C. Berardis-Kayser a G. Berscheid, neskôr G. Berscheid
a L. Radu Bouyon, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh podaný na základe článku 270 ZFEÚ, po prvé, na zrušenie rozhodnutia
Komisie z 15. júna 2016, ktorým sa vymenúva W za mediátora Komisie, a oznámenia zo 16. júna
2016, prostredníctvom ktorého Komisia informovala žalobkyňu o výsledku výberového konania, a po
druhé, na náhradu škody, ktorú žalobkyňa údajne utrpela,

VŠEOBECNÝ SÚD (piata rozšírená komora),

v zložení: predseda komory M. van der Woude, sudcovia D. Gratsias (spravodajca), I. Labucka,
A. Dittrich a I. Ulloa Rubio,

tajomník: M. Marescaux, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 11. júla 2018,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: francúzština.

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 1 V roku 1977 Komisia Európskych spoločenstiev rozhodla vytvoriť mediačnú službu. Táto služba má za úlohu navrhovať nebyrokratickým spôsobom riešenie problémov vznikajúcich v pracovnom prostredí s cieľom čo najviac obmedziť využívanie konaní pred podaním žaloby a súdnych konaní. Efektívne plnenie tejto misie viedlo Komisiu k „formalizovaniu“ fungovania tejto služby. Komisia tak prijala rozhodnutie C(2002) 601 zo 4. marca 2002 týkajúce sa posilnenej mediačnej služby (ďalej len „rozhodnutie o posilnenej mediačnej službe“). Podľa článku 6 ods. 3 tohto rozhodnutia „predseda Komisie vymenuje mediátora na základe návrhu generálneho riaditeľa pre personál a administratívu po konzultácii s výborom zamestnancov“ [*neoficiálny preklad*].
- 2 Rozhodnutím predsedu Komisie z 8. marca 2012 bola žalobkyňa Mercedes Janssen-Cases vymenovaná do funkcie zástupcu mediátora, patriaceho pod mediačnú službu zriadenú v rámci generálneho sekretariátu Komisie.
- 3 Okrem svojej funkcie zástupkyne mediátora žalobkyňa konala aj ako mediátor od 28. februára 2013 a následne na základe rozhodnutia zo 16. decembra 2013 dočasne vykonávala túto funkciu v zmysle článku 7 ods. 2 Služobného poriadku úradníkov Európskej únie (ďalej len „služobný poriadok“) so spätnou účinnosťou od 1. marca 2013.
- 4 Rozhodnutím Komisie zo 16. októbra 2013 sa funkcia hlavného poradcu „mediátora“ stala funkciou vedúceho oddelenia v platovej triede AD 13/AD 14.
- 5 Dňa 10. februára 2014 Komisia uverejnila oznámenie o voľnom pracovnom mieste COM/2014/366 na miesto mediátora/vedúceho oddelenia mediačnej služby (trieda AD 13/AD 14). Žalobkyňa podala svoju prihlášku na toto miesto 27. februára 2014.
- 6 Oznámením zo 7. mája 2014 ústredný výbor zamestnancov Komisie požiadal generálnu riaditeľku Generálneho riaditeľstva (GR) pre ľudské zdroje a bezpečnosť Komisie o zaslanie životopisov úspešných uchádzačov, ako aj tabuliek hodnotenia použitých výberovou komisiou. Ústredný výbor zamestnancov požiadal o tieto dokumenty, aby mohol vydať stanovisko podľa článku 6 ods. 3 rozhodnutia o posilnenej mediačnej službe v príslušnej fáze výberového konania.
- 7 Oznámením z 20. júna 2014 ústredný výbor zamestnancov požiadal predsedu Komisie, aby nepotvrdil návrh na vymenovanie do funkcie mediátora, ktorý podala generálna riaditeľka GR pre ľudské zdroje a bezpečnosť Komisie, vzhľadom na to, že nebol schopný vydať svoje stanovisko v dôsledku neposkytnutia vyžiadaných dokumentov.
- 8 Oznámením zo 17. októbra 2014 adresovaným generálnej riaditeľke GR pre ľudské zdroje a bezpečnosť ústredný výbor zamestnancov vydal negatívne stanovisko ku kandidátovi, ktorého navrhla táto generálna riaditeľka.
- 9 Oznámením z 22. júla 2015 GR pre ľudské zdroje a bezpečnosť informovalo žalobkyňu o rozhodnutí predsedu Komisie ukončiť výberové konanie bez nominácie na miesto mediátora.
- 10 Dňa 16. septembra 2015 Komisia rozhodla, že funkciu mediátora povýši na úroveň hlavného poradcu (trieda AD 14/AD 15) a schváli a uverejní oznámenie o voľnom pracovnom mieste na toto miesto v súlade s článkom 29 ods. 1 písm. a) bodmi i) a iii) služobného poriadku. Podľa tohto rozhodnutia sa rozhodnutie o obsadení tohto miesta prijme na základe článku 6 ods. 3 rozhodnutia o posilnenej mediačnej službe. Dňa 7. októbra 2015 Komisia uverejnila oznámenie o voľnom pracovnom mieste COM/2015/1801 na pozíciu hlavného poradcu v platovej triede AD 14/AD 15 s cieľom obsadiť miesto

mediátora. V tomto oznámení sa konkrétne uvádzalo, že predseda Komisie pristúpi k vymenovaniu mediátora na základe návrhu generálneho riaditeľa GR pre ľudské zdroje a bezpečnosť po konzultácii s ústredným výborom zamestnancov.

- 11 Žalobkyňa podala prihlášku na miesto mediátora 16. októbra 2015 a bola jednou z troch vybraných kandidátov, ktorí sa mali zúčastniť testov a pohovorov pred komisiou pre predbežný výber a pred poradným výborom pre menovania. Keďže W, vedúci lekárskej služby pri GR pre ľudské zdroje a bezpečnosť, bol jediným kandidátom, ktorý spĺňal požadované kvalifikačné predpoklady, poradný výbor pre menovania preňho vydal 25. februára 2016 kladné stanovisko v súvislosti s funkciou mediátora.
- 12 Oznámením z 13. mája 2016 adresovaným K. Georgieve, podpredsedníčke Komisie zodpovednej okrem iného za zamestnancov, ústredný výbor pre zamestnancov odpovedal na žiadosť o stanovisko, ktorú 20. apríla 2016 formulovala generálna riaditeľka GR pre ľudské zdroje a bezpečnosť Komisie, v súvislosti s vymenovaním W do funkcie mediátora. Ústredný výbor pre zamestnancov v tejto súvislosti vyjadril poľutovanie nad tým, že žiadosť o stanovisko sa týkala iba navrhnutého kandidáta, takže nemal k dispozícii údaje týkajúce sa neúspešných uchádzačov, a teda nemohol zaujať užitočné stanovisko.
- 13 Rozhodnutím z 15. júna 2016 Komisia vymenovala W do funkcie mediátora a oznámením zo 16. júna 2016 informovala žalobkyňu o výsledku výberového konania (ďalej len spoločne „napadnuté rozhodnutia“).
- 14 Žalobkyňa podala 15. septembra 2016 sťažnosť na základe článku 90 ods. 2 služobného poriadku proti napadnutým rozhodnutiam. Rozhodnutím z 5. januára 2017 Komisia zamietla túto sťažnosť.

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 15 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 28. septembra 2016 žalobkyňa podala v súlade s článkom 91 ods. 4 služobného poriadku žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.
- 16 Samostatným podaním podaným v ten istý deň do kancelárie Všeobecného súdu žalobkyňa podala návrh na odklad vykonateľnosti rozhodnutia, ktorým bol W vymenovaný do funkcie mediátora.
- 17 Dňa 7. októbra 2016 v súlade s článkom 91 ods. 4 služobného poriadku bolo konanie prerušené až do explicitného alebo implicitného rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti, ktorú žalobkyňa podala 15. septembra 2016. Konanie ďalej pokračovalo od 17. januára 2017 po výslovnom zamietnutí tejto sťažnosti.
- 18 Uznesením zo 17. februára 2017, Janssen-Cases/Komisia (T-688/16 R, neuvverejnené, EU:T:2017:107), predseda Všeobecného súdu zamietol návrh na odklad vykonateľnosti rozhodnutia, ktorým bol W vymenovaný do funkcie mediátora.
- 19 Na návrh piatej komory Všeobecný súd podľa článku 28 svojho rokovacieho poriadku rozhodol o postúpení vecí rozšírenému rozhodovaciemu zloženiu.
- 20 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:
  - zrušil napadnuté rozhodnutia,
  - uložil Komisii povinnosť zaplatiť sumu 100 000 eur ako náhradu vzniknutej majetkovej a nemajetkovej ujmy,

– uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

21 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

- zamietol žalobu,
- uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

O návrhu na zrušenie napadnutých rozhodnutí

O prípustnosti

22 Podľa pokynov pre útvary Komisie týkajúcich sa menovania vyšších riadiacich pracovníkov z októbra 2008 predstavuje len oznámenie uchádzačovi alebo uchádzačom, ktorí neboli vybraní, akt spôsobujúci ujmu. Treba však konštatovať, že toto oznámenie síce treba považovať za formálne odmietnutie dotknutej prihlášky, ktoré spúšťa lehotu na podanie sťažnosti v zmysle článku 90 služobného poriadku, ale nič to nemení na tom, že akt, ktorým sa končí výberové konanie výberom jedného uchádzača, jediný akt predpokladaný v spornom oznámení o voľnom pracovnom mieste, vyvoláva aj právne účinky, pričom vyššie uvedené formálne zamietnutie je nevyhnutným dôsledkom (pozri v tomto zmysle rozsudok z 30. júna 1983, Schloh/Rada, 85/82, EU:C:1983:179, bod 40).

23 Z toho vyplýva, že návrhy na zrušenie, ktoré predkladá žalobkyňa v rámci žaloby, sú prípustné v celom rozsahu.

O veci samej

24 Na podporu svojej žaloby žalobkyňa uvádza štyri žalobné dôvody:

- porušenie článku 6 ods. 3 rozhodnutia o posilnenej mediačnej službe,
- porušenie článku 27 Charty základných práv Európskej únie,
- zneužitie právomoci a konania,
- zjavne nesprávne posúdenie, porušenie zásad riadnej správy, riadnej správy vecí verejných, ochrany legitímnej dôvery a proporcionality, ako aj politiky rovnosti príležitostí.

25 Argumentácia, ktorú žalobkyňa uvádza v rámci prvého žalobného dôvodu, sa skladá z dvoch častí. V rámci prvej časti žalobkyňa tvrdí, že kolégium komisárov nemalo právomoc prijať rozhodnutie na vymenovanie W do funkcie mediátora, pretože toto rozhodnutie prináleží podľa článku 6 ods. 3 rozhodnutia o posilnenej mediačnej službe predsedovi Komisie. Druhá časť sa zakladá na porušení tohto ustanovenia z toho dôvodu, že sa neuskutočnila riadna konzultácia s výborom zamestnancov.

26 Konkrétne, v rámci prvej časti prvého žalobného dôvodu žalobkyňa tvrdí, že podľa článku 6 ods. 3 rozhodnutia o posilnenej mediačnej službe vymenovanie mediátora Komisie patrí do právomoci jej predsedu, ktorý je menovacím orgánom (MO) v tejto osobitnej oblasti v súlade s článkom 2 ods. 1 služobného poriadku. Táto právomoc predsedu Komisie je uvedená v oznámení o voľnom pracovnom

mieste, na základe ktorého sa uskutočnilo sporné výberové konanie. V prejednávanej veci je to však Komisia, teda inštanca, ktorá nie je na tieto účely príslušná, ktorá prijala napadnuté rozhodnutia, bez toho, aby jej s tým súvisiaca právomoc bola udelená.

- 27 V rámci druhej časti žalobkyňa tvrdí, že vzhľadom na to, že ústrednému výboru zamestnancov sa neposkytli spisy všetkých pôvodne vybratých kandidátov, neuskutočnila sa riadna konzultácia s týmto výborom podľa článku 6 ods. 3 rozhodnutia o posilnenej mediáčnej službe. Cieľom tejto konzultácie je totiž poskytnúť generálnemu riaditeľovi GR pre ľudské zdroje a bezpečnosť informované stanovisko o zásluhách, zručnostiach a profiloch jednotlivých kandidátov. Predloženie takého stanoviska len k jednému navrhovanému kandidátovi predsedovi Komisie totiž zbavuje túto konzultáciu potrebného účinku a mení ju len na schválenie návrhu generálneho riaditeľa GR pre ľudské zdroje a bezpečnosť, s čím by ústredný výbor zamestnancov nikdy nesúhlasil.
- 28 Pokiaľ ide o výhradu založenú na nedostatku právomoci autora napadnutých rozhodnutí, Komisia tvrdí, že delegovala právomoc vymenovať mediátora na svojho predsedu podľa článku 6 ods. 3 rozhodnutia o posilnenej mediáčnej službe. Nič však nebráni tomu, aby Komisia sama vykonala túto právomoc v konkrétnom prípade, keď tak, ako je to v prejednávanej prípadе, prevezme úlohu MO z dôvodu platovej triedy, do ktorej je pracovné miesto zaradené, v súlade s rozhodnutím Komisie K(2013) 3288 final zo 4. júna 2013 o výkone právomocí, ktoré má MO na základe služobného poriadku a ktoré má orgán poverený uzatváraním pracovných zmlúv (OPUZ) na základe Podmienok zamestnávania ostatných zamestnancov (PZOZ). Toto rozhodnutie malo za následok implicitnú čiastkovú zmenu rozhodnutia o posilnenej mediáčnej službe. V každom prípade žalobkyňa nepreukázala, že utrpela ujmu z dôvodu prijatia napadnutých rozhodnutí kolégiom komisárov. Okrem toho článok 6 ods. 3 rozhodnutia o posilnenej mediáčnej službe neukladá Komisii povinnosť konzultovať s ústredným výborom zamestnancov o všetkých žiadostiach, ktoré sa pôvodne vybrali. Z tohto ustanovenia naopak vyplýva, že s ústredným výborom zamestnancov sa musí konzultovať len o návrhu predloženom predsedovi Komisie generálnym riaditeľom GR pre ľudské zdroje a bezpečnosť, čo, zdá sa, sám uvedený výbor akceptoval.
- 29 Pokiaľ ide o prvú časť, z článku 6 ods. 3 rozhodnutia o posilnenej mediáčnej službe vyplýva, že predseda Komisie menuje mediátora. V tejto súvislosti sa toto ustanovenie musí považovať za právny akt, na základe ktorého Komisia určila MO príslušný v tejto oblasti v zmysle článku 2 ods. 1 služobného poriadku.
- 30 V tejto súvislosti treba konštatovať, že tvrdenie Komisie, podľa ktorého v zmysle článku 6 ods. 3 rozhodnutia o posilnenej mediáčnej službe „delegovala“ právomoc menovať mediátora na svojho predsedu, a preto túto právomoc môže vykonať aj sama, ak to považuje za vhodné, nemôže uspieť.
- 31 V skutočnosti totiž delegovanie právomoci predstavuje akt, ktorý zbavuje delegujúci orgán právomoci prenesenej na delegovaný orgán (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. júna 1958, Meroni/Vysoký úrad, 10/56, EU:C:1958:8, body 77 a 78). Delegovanie právomoci má teda za následok prevod oprávnení vykonávať činnosť, ktorý zakazuje delegujúcemu orgánu uplatniť prenesenú právomoc, pretože v opačnom prípade sa bude jeho rozhodnutie vyznačovať nedostatkom právomoci. Delegujúci orgán môže znovu vykonávať právomoc len vtedy, ak predtým prijme akt, na základe ktorého si opätovne vyhradí delegovanú právomoc. Rovnako, ako si delegovanie právomoci vyžaduje prijatie výslovného aktu o prenesení tejto právomoci (rozsudok z 13. júna 1958, Meroni/Vysoký úrad, 9/56, EU:C:1958:7, bod 42), zásada právnej istoty, ktorá je základom formálnej povahy delegovania právomoci, vyžaduje, aby sa jej odňatie urobilo prostredníctvom prijatia výslovného aktu.
- 32 Aj za predpokladu, že mechanizmus určenia príslušného MO podľa článku 2 ods. 1 služobného poriadku sa musí kvalifikovať ako delegovanie právomoci alebo sa musí považovať za rovnocenné takému delegovaniu, Komisia ignoruje účinok odňatia v dôsledku takého „delegovania“, keď tvrdí, že je oprávnená sama namiesto svojho predsedu vykonať právomoc vymenovať mediátora, ak to považuje za vhodné.

- 33 Je však potrebné poukázať na to, že v rozhodnutí K(2013) 3288 final, uvedenom v bode 28 vyššie, prijatom podľa článku 2 ods. 1 služobného poriadku, kolégium komisárov je MO príslušným na menovanie hlavného poradcu v súlade s článkom 29 ods. 1 písm. a) bodmi i) a iii) služobného poriadku.
- 34 Ako sa už pritom uviedlo v bode 10 vyššie, Komisia rozhodnutím zo 16. septembra 2015 rozhodla povýšiť funkciu mediátora na úroveň hlavného poradcu (platová trieda AD 14/AD 15).
- 35 Vzhľadom na tento vývoj, ku ktorému došlo po prijatí rozhodnutia o posilnenej mediačnej službe, MO príslušným pre menovanie mediátora Komisie je kolégium komisárov. V tomto kontexte sa odkaz v rozhodnutí zo 16. septembra 2015 na článok 6 ods. 3 rozhodnutia o posilnenej mediačnej službe musí vykladať ako odkaz vzťahujúci sa nie na orgán oprávnený menovať mediátora, ale na náležitosti, ktoré tento orgán, konkrétne Komisia, musí dodržiavať v rámci postupu menovania mediátora, najmä pokiaľ ide o konzultácie s výborom zamestnancov. Takto treba chápať aj odkaz v tomto zmysle v oznámení o voľnom pracovnom mieste.
- 36 Komisia preto bola MO príslušným prijať rozhodnutie z 15. júna 2016 o vymenovaní W do funkcie mediátora, keďže toto rozhodnutie bolo prijaté, ako vyplýva zo zápisnice z 2173. zasadnutia Komisie, na návrh jej predsedu. Z toho vyplýva, že prvá časť prvého žalobného dôvodu sa musí zamietnuť.
- 37 Pokiaľ ide o druhú časť prvého žalobného dôvodu, treba pripomenúť, že podľa článku 6 ods. 3 rozhodnutia o posilnenej mediačnej službe rozhodovací orgán vymenuje mediátora „po konzultácii s výborom zamestnancov“.
- 38 V tejto súvislosti, ako bolo uvedené v bodoch 35 a 36 vyššie, Komisia síce bola MO oprávneným prijať rozhodnutie o vymenovaní W do funkcie mediátora, ale bolo treba uplatniť aj ďalšie procesné požiadavky stanovené v článku 6 ods. 3 rozhodnutia o posilnenej mediačnej službe. Komisia napokon ani nespochybňuje povinnosť rozhodovacieho orgánu konzultovať s výborom zamestnancov podľa tohto posledného uvedeného ustanovenia.
- 39 Ako sama Komisia tvrdí, článok 6 ods. 3 rozhodnutia o posilnenej mediačnej službe sa má vykladať tak, že vyžaduje konzultáciu s výborom zamestnancov prostredníctvom orgánu zodpovedného za prijatie konečného rozhodnutia v konaní. Okrem toho, hoci táto konzultácia pozostáva výlučne z práva byť vypočutý bez toho, aby sa výboru zamestnancov priznalo právo spolurozhodovať s rozhodovacím orgánom, musí byť spôsobilá ovplyvniť obsah prijatého aktu (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. marca 2001, Dunnett a i./EIB, T-192/99, EU:T:2001:72, body 89 a 90), čo predpokladá značne široký priestor na voľnú úvahu (rozsudok z 12. februára 1987, Bonino/Komisia, 233/85, EU:C:1987:82, bod 5).
- 40 V tejto súvislosti efektívnosť dotknutých konzultácií možno zaistiť len vtedy, ak sa ich predmet zhoduje s predmetom posúdenia orgánu, ktorý prijme konečné rozhodnutie. Konzultácia s výborom zamestnancov sa tak musí týkať tých istých kandidátov, v súvislosti s ktorými je dotknutý orgán povolaný vykonať svoje posúdenie. Efektívnosť tejto konzultácie by totiž bola zmarená, keby mal výbor zamestnancov formulovať svoje stanovisko k jedinému kandidátovi, zatiaľ čo rozhodovací orgán by mal za úlohu zhodnotiť niekoľkých uchádzačov pred konečným výberom jedného.
- 41 V prejednávanej veci, po prvé, vyplýva zo stanoviska poradného výboru pre menovania z 25. februára 2016, že preskúmal tri prihlášky a rozhodol sa navrhnúť W na sporné pracovné miesto (pozri bod 11 vyššie). Tiež sa v ňom uvádza, že uvedený výbor predložil kolégiu komisárov hodnotenia a životopisy troch kandidátov.

- 42 Po druhé, treba pripomenúť, že MO, ktorý prijíma konečné rozhodnutie o vymenovaní, musí byť sám schopný poznať a posúdiť údaje, ktoré viedli v každom štádiu výberového konania na rôznych administratívnych stupňoch, na ktorých sa uskutočnili konzultácie, akým je aj poradný výbor pre menovania, k prijatiu takých stanovísk, aké sú mu predložené (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. októbra 2014, Dvor audítorov/BF, T-663/13 P, EU:T:2014:883, bod 25).
- 43 V tejto súvislosti zápisnica z 2173. zasadnutia Komisie, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia z 15. júna 2016 o vymenovaní W, uvádza v súlade so stanoviskom poradného výboru pre menovania z 25. februára 2016, že kolégiu komisárov boli predložené spisy týkajúce sa troch uchádzačov o sporné pracovné miesto, ktoré tento výbor preskúmal. Podľa uvedenej zápisnice Komisia zohľadnila najmä stanovisko poradného výboru pre menovania z 25. februára 2016 a vykonala porovnávacie hodnotenie zásluh uchádzačov vzhľadom na charakteristické znaky pracovného miesta. V tejto súvislosti zápisnica uvádza, že Komisia zvažila ich schopnosti, výkon a správanie v službe a na pracovné miesto vybrala W.
- 44 Po tretie, z oznámenia z 13. mája 2016, ktoré predseda ústredného výboru zamestnancov adresoval podpredsedníčke Európskej komisie zodpovednej okrem iného za zamestnancov, totiž vyplýva, že uvedený výbor dostal žiadosť o stanovisko od riaditeľky GR pre ľudské zdroje a bezpečnosť 20. apríla 2016, teda po predložení návrhu poradného výboru pre menovania kolégiu komisárov, a že táto žiadosť o stanovisko sa týkala len uchádzača, ktorého vymenovanie bolo navrhnuté kolégiu komisárov, a nie troch žiadostí, ktoré boli zaslané tomuto kolégiu.
- 45 Komisia nespochybňuje, že ústrednému výboru zamestnancov sa predložili len informácie týkajúce sa žiadosti W v súvislosti s vydaním jeho stanoviska. V dôsledku toho kolégium komisárov vykonalo svoju voľnú úvahu v súvislosti s predmetom, ktorý sa nezhoduje s predmetom, ktorý by bol predmetom konzultácie s ústredným výborom zamestnancov (pozri bod 12 vyššie).
- 46 Za týchto podmienok je potrebné konštatovať, že minimálne požiadavky zabezpečenia potrebného účinku konzultácie s výborom zamestnancov, ktoré stanovujú, že tento výbor môže poskytnúť stanovisko k uchádzačom, ktorých bude rozhodujúci orgán posudzovať v konečnom rozhodnutí, neboli dodržané.
- 47 Z toho vyplýva, ako tvrdí žalobkyňa v rámci druhej časti prvého žalobného dôvodu, že rozhodnutie z 15. júna 2016 o vymenovaní W do funkcie mediátora Komisie bolo prijaté v rozpore s článkom 6 ods. 3 rozhodnutia o posilnenej mediačnej službe, pokiaľ ide o konzultácie s výborom zamestnancov, a že musí byť z tohto dôvodu zrušené bez toho, aby bolo potrebné preskúmať ostatné žalobné dôvody predložené na podporu žaloby.
- 48 Vzhľadom na to, že oznámenie zo 16. júna 2016, ktorým bola žalobkyňa informovaná o ukončení konania a pre ňu nepriaznivom výsledku, ktoré bolo tiež napadnuté (pozri body 13 a 22 vyššie), je výslovne založené na výbere iného uchádzača, a keďže rozhodnutie o tomto výbere je postihnuté porušením článku 6 ods. 3 rozhodnutia o posilnenej mediačnej službe, čo má za následok jeho zrušenie, treba toto oznámenie takisto zrušiť.

O návrhu na náhradu škody

- 49 Žalobkyňa tvrdí, že vzhľadom na množstvo prípadov, ktorými sa zaoberala ako zástupkyňa mediátora, ako vykonávajúca funkciu mediátora alebo ako dočasný mediátor, napadnuté rozhodnutia spôsobujú ujmu jej dobrej povesti a jej odbornej dôveryhodnosti. Okrem toho ju zbavujú akejkolvek možnosti postupu do triedy AD 14. Navyše vzhľadom na skutočnosť, že počas viac ako troch rokov vykonávala tieto funkcie v podmienkach obáv a neistoty, zastáva názor, že náhrada vo výške 100 000 EUR je primeraná na účely nápravy nemajetkovej a majetkovej ujmy spôsobenej konaním Komisie.

- 50 Komisia trvá na zákonnej povahe svojho konania, takže sa nemožno dovolávať žiadnej protiprávnosti na podporu sporného návrhu na náhradu škody, ktorý úzko súvisí s návrhom na zrušenie napadnutých rozhodnutí.
- 51 V sporoch medzi inštitúciami a ich úradníkmi sa priznáva právo na náhradu, ak sú splnené tri kumulatívne podmienky, a to protiprávnosť správania vytykáneho inštitúciami, vznik škody a príčinná súvislosť medzi správaním a uvádzanou ujmou (rozsudok z 12. júla 2011, Komisia/Q, T-80/09 P, EU:T:2011:347, bod 42).
- 52 Po prvé, žalobkyňa tvrdí, že existuje príčinná súvislosť medzi napadnutými rozhodnutiami a uvádzanou nemajetkovou ujmou z dôvodu dojmu, ktorý uvedené rozhodnutia vyvolali, konkrétne, že vybraný uchádzač je kvalifikovanejší ako žalobkyňa.
- 53 Skutočnosť, že iný uchádzač mohol byť vybraný na také pracovné miesto, ako je sporné pracovné miesto, však sama osebe nemôže spôsobiť ujmu uchádzačom, ktorí napokon vybraní neboli. Aj napriek tomu, že tento výber znamená, že iný uchádzač bol považovaný za zaslúžitejšieho pri tejto príležitosti, táto skutočnosť neznamená žiadne negatívne hodnotenie zásluh ostatných uchádzačov, a už vôbec nie v prípade, keď sa dostali na zoznam preskúmaný poradným výborom pre menovania, ako je to v prípade žalobkyne.
- 54 V každom prípade, hoci je nesporné, že žalobkyňa na podporu svojej žaloby uviedla žalobný dôvod, v prejednávanej veci štvrtý žalobný dôvod, týkajúci sa porovnania jej zásluh so zásluhami W, nič to nemení na skutočnosti, že rozhodnutie z 15. júna 2016 o vymenovaní W do funkcie mediátora sa zrušuje na základe tohto rozsudku z dôvodu uplatneného žalobkyňou v rámci prvého žalobného dôvodu. V tejto súvislosti sa akt, ktorý obsahuje záver o posúdení porovnania zásluh vykonanom v prejednávanej veci, vyhlasuje za neplatný podľa článku 264 prvého odseku ZFEÚ a Komisia je povinná prijať opatrenia potrebné na vykonanie tohto rozsudku v súlade s článkom 266 ZFEÚ.
- 55 Z toho vyplýva, že v súčasnom stave nie je nemajetková ujma požadovaná žalobkyňou v žiadnom prípade istá.
- 56 Po druhé, žalobkyňa tvrdí, že zamietnutie jej žiadosti ju protiprávne pripravilo o možnosť postúpiť do platovej triedy AD 14.
- 57 V tejto súvislosti však stačí uviesť, že neexistuje žiadna záruka, že v prípade neexistencie zistenej protiprávnosti by žalobkyňa bola vybraná na sporné pracovné miesto alebo že by postúpila do platovej triedy AD 14. Táto ujma teda v žiadnom prípade nie je v priamej príčinnej súvislosti s konštatovanou protiprávnosťou.
- 58 Okrem toho, keďže predmetné tvrdenia možno chápať ako týkajúce sa náhrady ujmy, ktorá nebola spôsobená napadnutými rozhodnutiami, ale konaním Komisie pred prijatím oznámenia o voľnom pracovnom mieste COM/2015/1801, treba uviesť, že sú neprípustné z dôvodu nevyčerpania prostriedkov v konaní pred podaním žaloby. V odpovedi na otázku v tejto súvislosti na pojednávaní žalobkyňa tvrdila, že toto konanie bolo úzko spojené s napadnutými rozhodnutiami. Treba však konštatovať, že predmetné konanie je svojou povahou odlišné od výberu uskutočneného podľa rozhodnutia z 15. júna 2016 o vymenovaní W do funkcie mediátora. V dôsledku toho treba body 192 až 194 sťažnosti žalobkyne venované tomuto konaniu analyzovať ako žiadosť v zmysle článku 90 služobného poriadku. Po tejto žiadosti, ktorá bola zamietnutá rozhodnutím z 5. januára 2017 (pozri bod 14 vyššie), pritom nenasledovala sťažnosť.
- 59 V každom prípade podľa článku 7 ods. 2 služobného poriadku trvanie dočasného pracovného zaradenia je nesporne obmedzené na jeden rok, a to s výnimkou prípadu, keď má toto zaradenie nahradiť zamestnanca, ktorý bol dočasne preložený v záujme služby alebo bol povolaný na výkon vojenskej služby, alebo je neprítomný z dôvodu dlhodobej práceneschopnosti. Rovnako je nesporné, že

žalobkyňa dočasne zastávala funkciu mediátora od 1. marca 2013 do 1. októbra 2016, pričom dôvody, ktoré vyvolali dočasné zaradenie, nepatrili medzi tie, ktoré môžu odôvodniť jeho predĺženie o viac než jeden rok.

- 60 Z článku 7 ods. 2 služobného poriadku však vyplýva, že od začiatku štvrtého mesiaca dočasného pracovného zaradenia má zamestnanec nárok na vyrovnávací príplatok, čo vylučuje akúkoľvek príčinnú súvislosť s finančnou ujmu.
- 61 Napokon, pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu v dôsledku stavu neistoty, v ktorom sa žalobkyňa nachádzala, treba uviesť, že výberové konanie začaté na základe oznámenia o voľnom pracovnom mieste COM/2014/366 bolo ukončené bez výberu uchádzača, čo bolo v prospech žalobkyne, ktorá v tejto súvislosti nebola navrhnutým uchádzačom, a mohla teda pokračovať vo výkone svojej funkcie dočasného mediátora. Okrem toho skutočnosť, že žalobkyňa vykonávala svoje funkcie počas výberového konania začatého oznámením o voľnom pracovnom mieste COM/2015/1801, je vlastná každej situácii, ktorá so sebou nesie uskutočnenie výberového konania s cieľom obsadiť pracovné miesto. Takejto situácii je vlastná aj neistota vyvolaná týmto súťažným postupom pre všetkých zúčastnených uchádzačov.
- 62 V tejto súvislosti skutočnosť, že kolegovia žalobkyne nechápali dôvody, pre ktoré Komisia nevykonala riadne a včas postupy s cieľom obsadiť pracovné miesto mediátora, nemôže – aj za predpokladu, že sa potvrdí, – poškodiť dobrú povesť žalobkyne.
- 63 Z toho vyplýva, že žaloba o náhradu škody sa musí zamietnuť.

O trovách

- 64 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia nemala úspech v podstatnej časti svojich žalobných návrhov, treba jej v súlade s návrhom žalobkyne uložiť povinnosť nahradiť trovy konania vrátane trov spojených s konaním o nariadení predbežného opatrenia.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (piata rozšírená komora)

rozhodol takto:

- 1. Rozhodnutie Európskej komisie z 15. júna 2016, ktorým sa vymenúva W za mediátora Komisie, a oznámenie zo 16. júna 2016, prostredníctvom ktorého Komisia informovala Mercedes Janssen-Cases o výsledku výberového konania na toto miesto, sa zrušujú.**
- 2. V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.**
- 3. Komisia je povinná nahradiť trovy konania vrátane trov spojených s konaním o nariadení predbežného opatrenia.**

Van der Woude
Dittrich

Gratsias

Labucka
Ulloa Rubio

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 22. novembra 2018.

Podpisy